

капките по листата и стеблата на дърветата и пакъ се възцарява невъзмутимата таинствена тишина и влага.

Презъ есенъта дървото въ полето и по низките балкански мѣста покарва наново и това продължава, докато пожълтѣятъ листата. Хубава е есенъта въ гората. Тишина цари тамъ. Мекото есенно слънце гали пожълтѣлитѣ листа на задрѣмалитѣ вече дървета и ги събаря едно по едно на земята.

Тишина и примирение чувствува и човѣкъ въ душата си, когато есень настѣпи въ задрѣмалата на слънцето гора, и наблюдава какъ листъ следъ листъ се рони на земята — сякашъ животъ следъ животъ отлита.

И зиме гората има своята хубостъ. Широколистнитѣ видове горски дървета, като: джбъ, букъ, липа, брѣстъ, габъръ и други, губятъ своитѣ листа, а на иглолистнитѣ, като: бора, смърча, черната ела, мурата и други, листата не падатъ и дърветата стоятъ вѣчно зелени. Зиме иглолистнитѣ гори сж по-хубави отъ лѣте, защото зеленината имъ ясно изпжква на общата снѣжна покривка.

Подъ дебелия пластъ на снѣгъ и ледъ ромятъ бистритѣ планински рѣкички, сѣкашъ пѣсень пѣятъ.

По припечитѣ на горскитѣ планински усой, когато земята е покрита съ дебелъ пластъ снѣгъ и нѣма никаква тревица и зеленина, сърнитѣ и еленитѣ се събиратъ на дружини и гризятъ пжпките на дърветата. Зиме въ гората е топло, защото дърветата пазятъ завѣтъ отъ вѣтроветѣ.

---